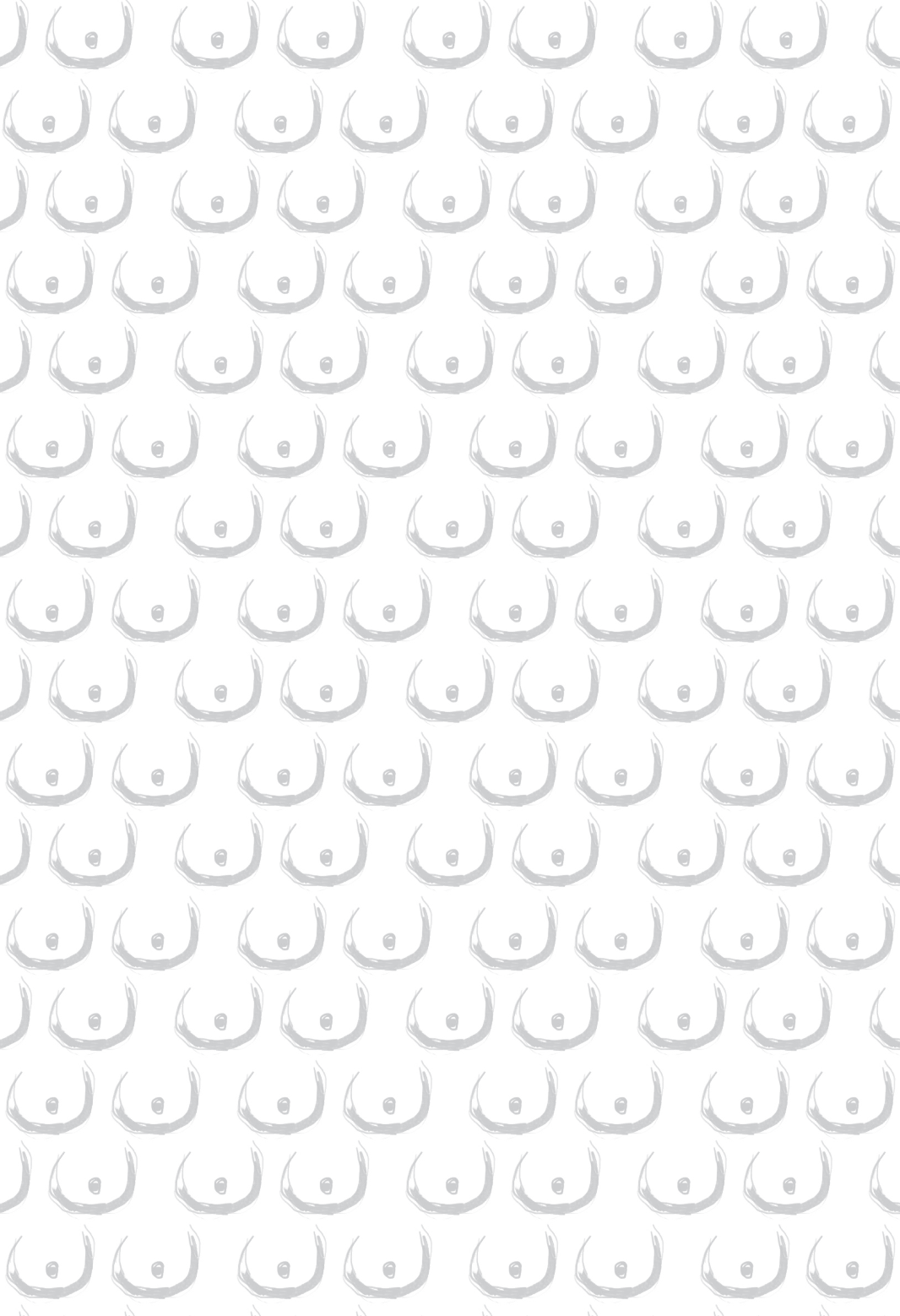

Stvarno i nestvarno postaje jedno telo.

111 pesama

Stvarno i nestvarno postaje jedno telo. 111 pesama
Eugenijuš Tkačišin Dicki

Naslov originala Eugeniusz Tkaczyszyn-Dycki
Rzeczywiste i nierzeczywiste staje się jednym ciałem. 111 wierszy

Za izdavača **Nina Gugleta**

Edicija **Novi talas starog kontinenta vol 1**

Glavni i odgovorni urednik **Nina Gugleta**

Urednik izdanja **Ana Marija Grbić**

Prevod **Milica Markić**

Lektura **Irina Vujičić**

Korektura **Aleksandra Dunderski**

Grafičko oblikovanje **Jana Vuković**

Štamparija **Artprint Media, Novi Sad**

Tiraž **1000 primeraka**

Izdavač **Areté, Beograd**

Projekat je realizovan uz podršku Evropske komisije.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Copyright © by Biuro Literackie
Copyright za srpsko izdanje © Areté, 2018

**Stvarno i nestvarno postaje jedno telo.
111 pesama**

Eugenijuš Tkačišin Dicki

izbor i pogovor **Jacek Gutorov**

prevod **Milica Markić**

ARETÉ

www.areté.rs

Početak sedmice

U našoj pograničnoj palanci
(što na jednoj maloј reci i na drugoj maloј
reci leži) smrt se ponedeljkom u dan pijačni
izlagala u izboru velebnom

na jednoj maloј reci i na drugoj maloј
reci (što iz sveta izvesno ka nama teče
i potom u svet nekud otiče) smrt je
svaku đinđuvu htela prodati i svaku

za džabaka kupiti i žene su sa smrću čantrale
ah, kako su sa smrću glasno drugovale
imenom je zvalemezimice čedo srdašce
a sve kroz češljice ukosnice ogledalca

Mladić uzornog vladanja

mada drugačija od one koju smo videli
smrt je došla u našu palanku
u koju su odasvud hrlile žene
i prizivale sušte slike i prilike

muškarce i mladost il porub stobojne marame
prisećale su se mnogih lepih tela
i mladih odvezenih nekud u kolotrazima kiše
i snega što se nije otapao mimo đavoljeg šapata

mnoga tela po koja je došao momak
ko upisan (zacelo iz susedne palanke jer
ovde ga niko nije znao) i istog časa baš on
postaje ta suštinska nežnost i zatajanost

Prijapeja

ovde, na ovom mestu naučio sam da piškim
i ne stidim se to da kažem
voleo sam da svoj mlaz protegnem i
dobacim dalje od zida i tarabe

kažem bez uvijanja
rado sam pišao
„u sasude ne nužno lomne spram kojih je
noć bila velika noša”
baš na ovom ovde mestu bio sam veoma usamljen

i trebalo je nekoliko puta na dan menjati
vodu za cvetak otkako mi je dopao ruku
istina lepo to zvuči menjati
vodu za cvetak ne misliti ni na šta drugo

/hoćeš da kažeš da si sam/

hoćeš da kažeš da si sam
da bi bio sam kao onda kad te nije bilo
smrt je zbrisala momka
koji te je naučio golotinji

kao što sada učiš da o njoj
ne misliš u raselini dana
crno na belo razgolićen
tako iznenada je došla da ne umeš

da budeš sam čak i kad jesi
hoćeš da kažeš da ćeš se u raselini
dolazećeg dana vratiti u svoje telo
i nikad više poverovati u sebe

/vrisak žena u dugim crnim haljinama/

vrisak žena u dugim crnim haljinama
i s izmučenim rukama i još
taj kamen da ga hitneš za detetom koje odlazi
u drugu utrobu kao da bi daleko dalje

bilo toplo bezbedno
i zaista te ništa neće izbaviti od smrti
kojoj već odavno
gledaš u zube

(„svaku šupljinu beležeći kao munju na nebu”)
vrisak žena i još taj kamen hrane pun
da napuniš njime detetu usta kad ga dojka
više ne hrani i kad pređe na kozje mleko u prahu

Bog ti dobro dao

Raspust

teku dani rukavcem tek jedne male
rečice ili svih reka u isti mah dok ulazim
u vodu s tobom (svako ulazi u
svoju Solotvu) još uvek sam mlad i izroniću kao

neko kakav sigurno neću biti
ovog raspusta dok ulazim u vodu s tobom
u pelengaćama još uvek sam nedužan
i još nisam ružno okusio i krstim se

kad vidim nečist što je izvlače iz obližnje bolničke
septičke jame ili koja brže-bolje ističe iz mene
ali ja o tome ne znam ništa ne znam sve dotle
dokle ne izronim kao neko ko nikad neću biti

/jesen je već Gospode daleko odavde/

jesen je već Gospode daleko odavde
ostavio sam svoje davno i nedavno telo
koje i dalje posmatram
dok otvaram kapiju za kapijom

jer nikad dovoljno uspomena slika
ne daj Bože nikome prizora
davnih i nedavnih tela u kojima ću nadam se
videti tebe svog anđela pred prvu svetu pričest

a pričešću prići puno pravo imam
jer sam za greh sposoban
koji pol ćeš moj đavolku
biraj sam

/proklet neka je/

proklet neka je onaj
koji je u naše utrobe
strpao bolesti vatru i pesak
nabio nas koječime

po stoput proklet onaj koji sutradan
dahom svojim nije vatru utulio
a ni nas se ratosiljao i opet šakom zagrabio
pesak koji ne gasi bolesti

po stoput proklet nek je onaj što je
slovio za nevinašce a bio kurožder
trpao nam u utrobe zapaljene dronjke
koji ne gase bolesti

Propemptikon

u narednih pet dana
o meni se neće čuti ili će govoriti
da sam pokojni i mojoj senci
praviće društvo pored sveća

u narednih pet dana pričće
kako sam za života bio nepristupačan
da sam se opirao smrti u toplim zagrljajima
staraca iz Farbarske ulice

biće to tužna priča o momku
sa ukradenim suncokretom i šesnaest
ukradenih knjiga tog dana
i o momku zaljubljenom u jedan suncokret

kad je noć došla po svoje seme